РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

8 ноември 2011 година *

По дело T-88/09

Idromacchine Srl, установено в Porto Marghera (Италия),

Alessandro Capuzzo, с местожителство в Mirano (Италия),

Roberto Capuzzo, с местожителство в Mogliano Veneto (Италия),

представлявани от адв. W. Viscardini и адв. G. Donà, avocats,

ищци,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н D. Grespan и г-жа E. Righini, в качеството на представители, подпомагани от адв. F. Ruggeri Laderchi, avocat,

ответник,

* Език на производството: италиански.

с предмет иск за обезщетение за вредите, за които се твърди, че са претърпени поради публикуването в *Официален вестник на Европейския съюз* на подвеждаща информация, засягаща по-специално доброто име и реномето на Idromacchine, която се съдържа в Решение C (2002) 5426 окончателен на Комисията от 30 декември 2004 г. „Държавни помощи — Италия — Държавни помощи N 586/2003, N 587/2003, N 589/2003 и C 48/2004 (ex N 595/2003) — Продължаване с три години на срока за доставка на химикаловоз — Покана за представяне на мнения съгласно член 88, параграф 2 [ЕО]“,

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová, председател, г-жа K. Jürimäe (докладчик) и г-н M. van der Woude, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 8 февруари 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 Idromacchine Srl е корабостроително дружество, извършващо дейност по-специално в сектора на производството на котли и контейнери. Г-н Alessandro Capuzzo и г-н Roberto Capuzzo притежават всеки по 50 % от дружествения

капитал на Idromacchine и са съответно председател на управителния съвет и изпълнителен директор на дружеството. Idromacchine, г-н Alessandro Capuzzo и г-н Roberto Capuzzo са наричани заедно по-нататък „ищците“.

2 През 2002 г. Cantiere navale De Poli SpA (наричано по-нататък „De Poli“) поръчва на Idromacchine четири големи резервоара, предназначени за транспорт на втечнен газ с кораби *C.188* и *C.189*, които се строят от De Poli.

3 За строителството на корабите *C.188* и *C.189* са отпуснати оперативни помощи, уредени с Регламент (ЕО) № 1540/98 на Съвета от 29 юни 1998 година относно помощите за корабостроенето (ОВ L 202, стр. 1). Съгласно член 3, параграфи 1 и 2 от този регламент отпускането на оперативните помощи за корабостроителниците се разрешават при определени условия, и по-специално помощи да не се отпускат за кораби, доставени повече от три години след подписването на окончателния договор за строеж. Все пак съгласно член 3, параграф 2 от посочения регламент Комисията на Европейските общности може да продължи този срок, когато това е обосновано от техническата сложност на съответния проект за строеж на кораби или от забавяне вследствие на неочаквани, значителни и оправдани смущения на работния план на корабостроителница поради изключителни, непредвидими и външни за предприятието обстоятелства. Комисията може да разреши продължаването на срока само ако държавата членка я е уведомила за молбата за продължаването му, както изисква член 2 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от [ЕО] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41).

4 На 11 декември 2003 г. Италианската република уведомява Комисията за молбата за продължаване на първоначално предвидения срок за доставка на кораби в съответствие с член 3, параграф 2 от Регламент № 1540/98, в това число на корабите *C.188* и *C.189*, които се строят именно от De Poli.

5 Между 5 февруари и 18 октомври 2004 г. Комисията неколкократно изисква от италианските органи допълнителна информация относно молбата за продължаване на първоначално предвидения срок за доставка на корабите. Италианските органи отговарят на исканията на Комисията в определения за това срок.

6 На 30 декември 2004 г. Комисията съобщава на Италианската република Решение C (2002) 5426 окончателен от 30 декември 2004 г. „Държавни помощи — Италия — Държавни помощи N 586/2003, N 587/2003, N 589/2003 и C 48/2004 (ex N 595/2003) — Продължаване с три години на срока за доставка на химикаловоз — Покана за представяне на мнения съгласно член 88, параграф 2 [ЕО]“ (наричано по-нататък „спорното решение“).

7 В това решение, след като приключва фазата на предварителното разглеждане на помощите, от една страна, Комисията разрешава продължаването на сроковете за доставка, предвидени за строените от De Poli кораби, след като приема, че са изпълнени залегналите в член 3, параграф 2 от Регламент № 1540/98 условия, и от друга страна, решава да започне официалната процедура по разследване, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, по отношение на молбата за продължаване на срока за доставка на химикаловоз, строен от друга корабостроителница.

8 Що се отнася до разглеждането на молбата за продължаване на сроковете за доставка, предвидени за строените от De Poli кораби, Комисията отбелязва в точка 10, подточка iii) от спорното решение следното:

„По отношение на корабите *C.196* и *C.197* корабостроителницата е поръчала на Idromacchine […], един от основните производители на резервоари, да изработи товарни резервоари за корабите *C.188* и *C.189*, които са еднакви с плавателните

съдове *C.196* и *C.197*. По време на строежа на корабите *C.188* и *C.189* RINA (Registro italiano navale), италианската класификационна организация, обявява, че резервоарите, които Idromacchine произвежда за горепосочените кораби, не отговарят на съответните изисквания поради наличието на недостатъци.

[…] Така резервоарите, първоначално предназначени за корабите *C.188* и *C.189*, за които били поръчани нови от друг производител, били инсталирани на корабите *C.197* и *C.196*, с общо закъснение на доставката от шест месеца, тоест след крайния срок 31.12.2003 г.

Товарните резервоари са абсолютно необходими, за да може корабът да получи разрешение за превоз на втечнен газ[; италианските органи потвърждават, че резервоарите, които се използват на корабите *C.188* [и], *C.189* — и на еднаквите с тях кораби *C.196* и *C.197* — трябва да отговарят на строги стандарти за качество и сигурност в областта на корабоплаването. Освен това според изявленията на италианските органи предвид опита на Idromacchine [стопанисваната от De Poli] корабостроителница не е можела да предвиди, че RINA ще се произнесе с отрицателно становище по въпроса дали резервоарите на корабите *C.188* и *C.189* отговарят на съответните изисквания. Италианските органи поясняват също, че за да се справи с тази трудност, корабостроителницата веднага е започнала да търси други доставчици на пазара. Единственият доставчик, приел да произведе нови резервоари, било дружеството [G.], което, изглежда, не е можело да ги достави преди 31.1.2004 г. и 31.3.2004 г.; поради това корабостроителницата била принудена да поиска удължаване на срока за доставка.

[…]“ [неофициален превод].

9 В точка 28, трета алинея от спорното решение Комисията приема, че „по отношение на резервоарите трябва да се отбележи, че обстоятелството, че

производителят на резервоари Idromacchine не може да произведе резервоарите (основна част от кораба) в съответствие с установените сертификационни стандарти, и последвалата от това невъзможност за доставка на резервоарите в уговорените срокове е, най-малкото, изключение“ [неофициален превод].

10 В точка 29, трета алинея от спорното решение Комисията приема, че „що се отнася до резервоарите, проблемите, предизвикани от невъзможността на Idromacchine да достави тези резервоари, които са абсолютно необходима част, за да бъде използван корабът за търговски цели при разрешените условия за експлоатация, са били и непредвидими“.

11 Точка 31 от спорното решение гласи следното:

„Производителят не е бил в състояние да достави резервоарите в съответствие с договорните си задължения и корабостроителницата е трябвало да поръча тези части на друг доставчик, като така забавила завършването на строежа на корабите *C.196* и *C.197* […] Неспазването на срока за доставка на необходимите части не зависи от волята на [De Poli, което] не е могло да промени този факт […]“ [неофициален превод].

12 Освен това в таблица 1 от спорното решение е посочено по-специално че „негодността на дефектните резервоари на еднаквите кораби *C.188* и *C.189*, чийто строеж бил в по-напреднала фаза, принудила корабостроителницата да инсталира в тях резервоарите, предназначени за корабите *C.196* и *C.197*“.

13 На последно място, в последната точка от спорното решение — така както е съобщено на Италианската република на 30 декември 2004 г. — е посочено следното:

„В случай че настоящото писмо съдържа поверителна информация, която не трябва да се разкрива, приканваме Ви да уведомите за това Комисията в срок от [петнадесет] работни дни, считано от момента на получаване на настоящото писмо. При липса на мотивирана молба в този смисъл в посочения срок, Комисията ще приеме, че сте съгласни с публикуването на целия текст на писмото на автентичния език на следния интернет адрес“ [неофициален превод].

14 Италианските органи не са отправили молби до Комисията да не разкрива определена информация, съдържаща се в спорното решение, по съображение че последната е поверителна.

15 Спорното решение е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* на 18 февруари 2005 г. (ОВ C 42, стр. 15).

Производство и искания на страните

16 Ищците подават настоящия иск за обезщетение в секретариата на Общия съд на 27 февруари 2009 г.

17 На 11 март 2009 г. председателят на втори състав на Общия съд отхвърля молбата на ищците за анонимност и за поверителност на данните. На 2 април 2009 г. по искане на последните той потвърждава решението си да отхвърли първоначалното им искане за анонимност и за поверителност на данните.

18 След промяна в съставите на Общия съд съдията докладчик е включен в четвърти състав, на който съответно е разпределено настоящото дело.

19 В съдебното заседание от 8 февруари 2011 г. се провеждат устните състезания между страните и са изслушани техните отговори на поставените от Общия съд въпроси.

20 Ищците молят Общия съд:

— да осъди Комисията да плати обезщетение за претърпените от тях имуществени вреди в размер на 5 459 641,28 EUR или всяко друго обезщетение, евентуално определено от Общия съд, преизчислено считано от датата на публикуване на спорното решение до произнасянето на съдебното решение, заедно с мораторни лихви по процент, определен от Европейската централна банка (ЕЦБ) за основните операции по рефинансиране, увеличен с два пункта, начислени от датата на произнасяне на съдебното решение до пълното изплащане на тази сума,

— да осъди Комисията да заплати на Idromacchine и на г-н Capuzzo обезщетения за неимуществени вреди в размер, определен по справедливост, съответстващ например на значителен процент, в рамките на 30—50 % от размера на обезщетението, определено за имуществените вреди, преизчислено считано от датата на публикуване на спорното решение до произнасянето на съдебното решение, заедно с мораторни лихви по процент, определен от Европейската централна банка (ЕЦБ) за основните операции по рефинансиране, увеличен с два пункта, начислени от датата на произнасяне на съдебното решение до пълното изплащане на тази сума,

— да осъди Комисията да възстанови доброто име на Idromacchine и това на господата Capuzzo по начин, който Общият съд намери за най-подходящ, като например публикация в Официален вестник или чрез писмо, адресирано до основните оператори от сектора, за изменение на информацията относно Idromacchine в спорното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

21 Комисията иска от Общия съд:

— да отхвърли иска,

— да осъди ищците да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

22 Съгласно член 288, втора алинея ЕО в случай на извъндоговорна отговорност Европейската общност, в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите членки, е длъжна да поправи вредите, причинени от нейни институции или служители при изпълнението на техните задължения.

23 Според постоянната съдебна практика, за да се ангажира извъндоговорната отговорност на Общността по смисъла на член 288, втора алинея ЕО за неправомерно поведение на нейните органи, трябва да са изпълнени определени кумулативни условия, а именно неправомерност на поведението, за което

се упреква институцията, наличие на вреда и наличие на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда (Решение на Съда от 29 септември 1982 г. по дело Oleifici Mediterranei/ЕИО, 26/81, Recueil, стр. 3057, точка 16 и Решение на Общия съд от 14 декември 2005 г. по дело Beamglow/Парламент и др., T-383/00, Recueil, стр. II-5459, точка 95).

24 Що се отнася най-напред до условието за неправомерност на поведението на институцията или на съответния орган, съдебната практика изисква да е установено достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти (Решение на Съда от 4 юли 2000 г. по дело Bergaderm и Goupil/Комисия, C-352/98 P, Recueil, стр. I-5291, точка 42). Относно изискването нарушението да е достатъчно съществено решаващ критерий, за да се приеме, че то е налице, е явното и значително неспазване от страна на съответната общностна институция или орган на границите, които са наложени на правото им на преценка. Когато тази институция или този орган разполага само със значително ограничено, дори с несъществуващо право на преценка, самото неспазване на общностното право може да бъде достатъчно, за да се установи наличието на достатъчно съществено нарушение (Решение на Съда от 10 декември 2002 г. по дело Комисия/Camar и Tico, C-312/00 P, Recueil, стр. I-11355, точка 54 и Решение на Общия съд от 12 юли 2001 г. по дело Comafrica и Dole Fresh Fruit Europe/Комисия, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 и T-225/99, Recueil, стр. II-1975, точка 134).

25 На следващо място, по отношение на условието за наличие на вреда, отговорността на Общността може да бъде ангажирана само ако ищецът наистина е претърпял „действителна и сигурна“ вреда (Решение на Съда от 27 януари 1982 г. по дело Birra Wührer и др./Съвет и Комисия, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 и 5/81, Recueil, стр. 85, точка 9, Решение на Съда от 27 януари 1982 г. по дело De Franceschi/Съвет и Комисия, 51/81, Recueil, стр. 117, точка 9, Решение на Общия съд от 16 януари 1996 г. по дело Candiotte/Съвет, T-108/94, Recueil, стр. II-87, точка 54). Ищецът трябва да представи доказателства пред общностния съд, за да се установят наличието и размерът на вредите (Решение на Съда от 21 май 1976 г. по дело Roquette frères/Комисия, 26/74, Recueil, стр. 677, точки 22—24 и

Решение на Общия съд от 9 януари 1996 г. по дело Koelman/Комисия, T-575/93, Recueil, стр. II-1, точка 97).

26 На последно място, що се отнася до условието за наличие на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда, посочената вреда трябва да произтича достатъчно пряко от поведението, в което се упреква органът, като това поведение трябва да представлява основната причина за вредата, докато липсва задължение да се поправя вредоносна последица, дори непряко свързана, която е резултат от незаконосъобразно положение (вж. Решение на Съда от 4 октомври 1979 г. по дело Dumortier и др./Съвет, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 и 45/79, Recueil, стр. 3091, точка 21 и Решение на Общия съд от 10 май 2006 г. по дело Galileo International Technology и др./Комисия, T-279/03, Recueil, стр. II-1291, точка 130 и цитираната съдебна практика). Ищецът трябва да докаже съществуването на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда (вж. Решение на Общия съд от 30 септември 1998 г. по дело Coldiretti и др./Съвет и Комисия, T-149/96, Recueil, стр. II-3841, точка 101 и цитираната съдебна практика).

27 Щом едно от трите условия за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Общността не е изпълнено, исканията за обезщетение трябва да се отхвърлят, без да е необходимо да се проверява дали са изпълнени останалите две условия (Решение на Общия съд от 20 февруари 2002 г. по дело Förde-Reederei/Съвет и Комисия, T-170/00, Recueil, стр. II-515, точка 37; вж. в този смисъл Решение на Съда от 15 септември 1994 г. по дело KYDEP/Съвет и Комисия, C-146/91, Recueil, стр. I-4199, точка 81). Освен това общностният съд не е длъжен да разгледа тези условия в определен ред (Решение на Съда от 9 септември 1999 г. по дело Lucaccioni/Комисия, C-257/98 P, Recueil, стр. I-5251, точка 13).

28 В настоящия случай ищците поддържат, че са претърпели неимуществени и имуществени вреди, за които искат обезщетение. Общият съд счита за уместно да разгледа най-напред искането им за обезщетение за неимуществени вреди и след това искането им за обезщетение за имуществени вреди.

1. *По искането за обезщетение за неимуществени вреди*

29 Според ищците както Idromacchine, така и господата Capuzzo са претърпели неимуществени вреди, за които трябва да получат обезщетение.

По неимуществените вреди, претърпени от Idromacchine

30 По отношение на твърдението за неимуществени вреди, претърпени от Idromacchine, следва да се проверят условията за ангажиране на отговорността на Общността, като се разгледа най-напред условието за неправомерното поведение, в което се упреква Комисията, след това условието за наличие на вреда и на последно място това за съществуването на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда. Само в случай че тези условия са изпълнени, трябва да се разгледа, на следващо място, размерът на обезщетението, което да се предостави на Idromacchine на това основание.

По неправомерното поведение, в което се упреква Комисията

31 В писмените си изявления ищците по същество упрекват Комисията за две прояви на неправомерно поведение.

32 Като първа проява на неправомерното поведение, в което упрекват Комисията, ищците изтъкват нарушение на принципите на добра администрация, на полагане на дължимата грижа и на зачитане на правото на защита, по силата на които Комисията трябвало да даде възможност на Idromacchine да ѝ представи

становището си преди приемането на спорното решение, за да може последното да установи, че не е отговорно за забавата при доставката на разглежданите резервоари.

33 Най-напред следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика процедурата за контрол върху държавните помощи, предвид нейната обща структура, е процедура, която започва спрямо държавата членка, отговорна за предоставянето на помощта, с оглед на нейните задължения към Общността (вж. Решение на Съда от 24 септември 2002 г. по дело Falck и Acciaierie di Bolzano/Комисия, C-74/00 P и C-75/00 P, Recueil, стр. I-7869, точка 81 и цитираната съдебна практика).

34 Освен това в рамките на процедурата за контрол върху държавните помощи заинтересованите лица, различни от държавата членка, не биха могли да претендират за участие в обсъждане с Комисията при условията на състезателност, каквато възможност е предвидена в полза на съответната държава членка (вж. Решение по дело Falck и Acciaierie di Bolzano/Комисия, точка 33 по-горе, точка 82 и цитираната съдебна практика).

35 На последно място, в рамките на производството за контрол върху държавните помощи, предвидено в член 88 ЕО, трябва да се разграничават, от една страна, фазата на предварителното разглеждане на помощите, установена с параграф 3 от този член, чиято единствена цел е да позволи на Комисията да си създаде първоначално впечатление за частичната или пълна съвместимост на разглежданата помощ, и от друга страна, фазата на разследване, предвидена в параграф 2 от същия член. Единствено в рамките на последната, чиято цел е да позволи на Комисията да разполага с пълна информация за всички данни по делото, Договорът за ЕО предвижда задължение за Комисията официално да уведоми заинтересованите страни да представят становищата си (вж. Решение на Съда от 13 декември 2005 г. по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Recueil, стр. I-10737, точка 34 и цитираната съдебна практика).

36 Така от изложената в точки 33—35 по-горе съдебна практика следва, че Комисията, която в спорното решение е разрешила удължаването на сроковете за строежа на корабите, възложен на De Poli, по никакъв начин не е била длъжна да изслуша Idromacchine по време на фазата на предварителното разглеждане на въпросните помощи. Нещо повече, последното дружество не представлява заинтересовано от производството трето лице, доколкото не е нито получателят, нито някой от конкурентите на получателя на посочените помощи.

37 Изтъкнатите от ищците доводи в това отношение не обезсилват тази констатация.

38 От една страна, доводът, че Комисията всъщност би достигнала до изводи, различни от приетите в спорното решение, ако бе изслушала Idromacchine, преди да приеме последното, трябва да се отхвърли като неотносим. Всъщност този довод във всички случаи не поставя под въпрос направеното в точка 36 по-горе заключение, че по време на фазата на предварителното разглеждане на посочените помощи Комисията не е била длъжна да изслуша Idromacchine.

39 От друга страна, доводът, че с оглед на фактите по настоящия случай Общият съд трябвало да приеме, че е налице нарушение на правото на защита, както е приел при аналогични обстоятелства по делото, приключило с Решение от 24 септември 2008 г. по дело M./Омбудсман (T-412/05, непубликувано в Сборника, точки 133 и 136), трябва да се отхвърли като неоснователен. Всъщност по това дело Общият съд установил, че Европейският омбудсман е нарушил принципа на състезателност, като е посочил името на длъжностно лице в едно от решенията си, разглеждащи случаи на лошо администриране, без да го изслуша предварително, което бил длъжен да направи съгласно обвързващите го правни разпоредби. За разлика обаче от обстоятелствата по това дело, в настоящия случай не съществува никакво задължение за Комисията да изслуша Idromacchine, преди да приеме спорното решение.

40 Поради това, доколкото ищците твърдят, че Комисията е нарушила принципа на добрата администрация и произтичащите от него принципи на полагане на дължимата грижа и на зачитане на правото на защита, като не е изслушала Idromacchine, преди да приеме спорното решение, тези твърдения трябва да се отхвърлят като неоснователни.

41 Що се отнася до втората проява на неправомерното поведение, за което упрекват Комисията, ищците изтъкват, от една страна, нарушение на професионалната тайна, тъй като Комисията не трябвало да посочва поименно Idromacchine в спорното решение като отговорно за неправомерно поведение, и от друга страна, нарушение на принципа на пропорционалност, доколкото според тях изобщо не било необходимо да се посочва наименованието на Idromacchine в това решение. Те поддържат, че дори да се приеме отговорността на Idromacchine за забавата по доставките на произведените от De Poli кораби или за това, че не е доставило резервоари, които отговарят на действащите стандарти, Комисията все пак неправилно разкрила наименованието на Idromacchine в спорното решение, публикувано в Официален вестник, въпреки че това разкриване не е било наложително в случая.

42 В това отношение следва да се напомни, че съгласно член 287 ЕО членовете на институциите на Общността, членовете на комитетите, както и длъжностните лица и другите служители на Общността са длъжни, дори и след като са престанали да изпълняват задълженията си, да не разкриват информация, включена в обхвата на професионалната тайна, в частност информация относно предприятия, техните стопански отношения или факторите за ценообразуване в тях.

43 Регламент № 659/1999 повтаря задължението за зачитане на професионалната тайна от страна на Комисията в рамките на проверката ѝ на държавните помощи. Съображение 21 in fine от посочения регламент предвижда, че „Комисията, когато дава публичност на решенията си, трябва да зачита правилата за професионална тайна в съответствие с член [287] ЕО“. Член 24 от същия регламент предвижда, че „Комисията и държавите членки, техните длъжностни лица и други служители, включително независимите експерти, назначени от Комисията, не разкриват информацията, която са придобили посредством прилагането

на настоящия регламент и която е обхваната от задължението за професионална тайна“.

44 Нито член 287 ЕО, нито Регламент № 659/1999 посочват изрично коя информация, освен търговската тайна, е обхваната от професионалната тайна.

45 Съгласно съдебната практика информацията, обхваната от професионалната тайна, може да бъде както поверителната информация, така и търговската тайна (Решение на Общия съд от 18 септември 1996 г. по дело Postbank/Комисия, T-353/94, Recueil, стр. II-921, точка 86). Като цяло, що се отнася до естеството на търговската тайна или на другата информация, която попада в обхвата на професионалната тайна, на първо място, е необходимо тази търговска тайна или тази поверителна информация да е известна само на ограничен брой лица. На следващо място, трябва да става въпрос за информация, чието разкриване може да причини сериозна вреда на лицето, което я е предоставило, или на трети лица. На последно място, интересите, които могат да бъдат увредени с разкриването на информацията, трябва обективно да заслужават защита. В това отношение, за да се прецени поверителният характер на определена информация, е необходимо да се съпоставят индивидуалните законни интереси, които се противопоставят на разкриването, и общият интерес, който изисква дейността на институциите на Общността да се провежда при възможно най-пълно спазване на принципа за откритост (вж. Решение на Общия съд от 30 май 2006 г. по дело Bank Austria Creditanstalt/Комисия, T-198/03, Recueil, стр. II-1429, точка 71 и Решение на Общия съд от 12 октомври 2007 г. по дело Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Комисия, T-474/04, Сборник, стр. II-4225, точка 65 и цитираната съдебна практика).

46 Следователно с оглед на изложената в точки 42—45 по-горе съдебна практика трябва да се провери дали Комисията не е изпълнила задължението си за професионална тайна, както и принципа на пропорционалност — както твърдят ищците, — като е посочила поименно в спорното решение, че Idromacchine не е доставило резервоари, отговарящи на действащите стандарти, и че не е изпълнило договорните си задължения.

47 В настоящия случай най-напред следва да се приеме, че информацията, според която по същество Idromacchine не е могло да достави на De Poli резервоари, отговарящи на действащите стандарти и на договорните условия, е предоставена на Комисията от Италианската република само за нуждите на административното производство по проверката на разглежданите помощи. Освен това, както ищците основателно твърдят по същество, тази информация е свързана с изпълнението на търговските правоотношения между тези две дружества. Следователно съдържанието ѝ по принцип е поверително.

48 На второ място, разкриването на посочената в точка 46 по-горе информация може да причини сериозна вреда на Idromacchine. Всъщност, независимо дали Комисията е допуснала грешка при преценката на фактите, като е приела, че Idromacchine е действало неправомерно при изпълнението на договорните си отношения с De Poli, следва да се приеме, че във всички случаи разкриването от страна на Комисията на факти и оценки в спорното решение, представящи поименно Idromacchine по неблагоприятен начин, може да причини сериозна вреда на последното.

49 На трето място, доколкото разкриването на споменатата в точка 46 по-горе информация е могло да засегне доброто име и реномето на Idromacchine, интересът на последното да не се разкрива тази информация обективно заслужава защита.

50 На четвърто място, от съпоставянето на законния интерес на Idromacchine наименованието му да не се разкрива в обжалваното решение, от една страна, и на общия интерес, от друга страна, произтича, че това разкриване е непропорционално с оглед на целите на спорното решение.

51 Всъщност в това отношение трябва най-напред да се отбележи, че принципът на откритост и императивното изискване за прозрачност на дейността на институциите на Общността, установени в член 1 ЕС и членове 254 ЕО и 255 ЕО, в настоящия случай изискват в рамките на разглеждането на отпуснатите на De Poli държавни помощи в спорното решение Комисията изрично да се произнесе по въпроса дали забавата при строежа на разглежданите кораби се дължи на поведението на трети лица, различни от De Poli. Достатъчно е било обаче Комисията да посочи неизпълнението на договорните задължения от страна, най-общо, на доставчик на важна част за разглежданите кораби, или ако е необходимо, по-конкретно от страна на доставчика на въпросните резервоари, без нито в единия, нито в другия случай да е необходимо да посочва наименованието на този доставчик, така че законните интереси на последния да могат да бъдат запазени.

52 На следващо място, не могат да се приемат доводите, които Комисията изтъква, за да докаже, че не е допуснала никаква грешка, като е разкрила наименованието на Idromacchine в спорното решение.

53 От една страна, доколкото Комисията поддържа в отговор на въпросите на Общия съд по време на съдебното заседание, че „за да се мотивира [спорното] решение, било уместно“ да се посочи наименованието на въпросния производител на резервоари, който бил „особено надежден[, но] в този случай причинил забавата“, този довод трябва да се отхвърли като неоснователен. Всъщност в рамките на разглеждането на съответните помощи, по повод на които е прието спорното решение, релевантен е единствено въпросът дали Италианската република е обосновала надлежно забавата от страна на De Poli при доставката на корабите, като разкриването на идентичността на един или на няколко доставчици, които евентуално са допуснали нарушения, оправдаващи посочените забави, не оказва никакво влияние върху констатациите на Комисията в спорното решение.

54 От друга страна, доколкото Комисията поддържа, че липсата на посочване на наименованието на производителя на съответните резервоари в спорното решение нямало да попречи на обществеността да открие идентичността му, тъй като съответният икономически сектор бил много тесен и съставен от специалисти и понеже съществувал висящ пред съда на Венеция (Италия) правен спор между De Poli и Idromacchine, който бил отразен в пресата, тези доводи също трябва да се отхвърлят като неоснователни. Всъщност посочените обстоятелства не поставят под въпрос съображението, че като е идентифицирала Idromacchine като отговорно за забавата в доставките, Комисията е разкрила в спорното решение факти и оценки, които го представят поименно като дружество, което не е могло да достави на De Poli продукти, отговарящи на действащите стандарти, и да изпълни договорните си задължения, въпреки че това разкриване не е било наложително с оглед на целите на спорното решение.

55 На последно място, трябва да се отхвърлят като неоснователни доводите на Комисията, че от една страна, тя се ограничила да основе спорното решение на информацията, предоставена ѝ от Италианската република, и от друга страна, че съгласно членове 24 и 25 от Регламент № 6569/1999 и точка 25 и сл. от Съобщение на Комисията C(2003) 4582 от 1 декември 2003 година относно професионалната тайна при решенията за държавна помощ (ОВ C 297, стр. 6; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 52) Италианската република трябвало да посочи информацията, която счита за обхванатa от професионалната тайна. Всъщност, макар посочените разпоредби по същество да предвиждат, че Комисията уведомява за решението си съответната държава членка, която по принцип разполага с петнадесетдневен срок, за да посочи като поверителна информацията, която счита за обхванатa от професионалната тайна, те не освобождават Комисията от задължението ѝ по член 287 ЕО да не разкрива професионални тайни и не ѝ пречат да вземе по собствена инициатива решение да не разкрива информацията, която счита за обхванатa от професионалната тайна, макар съответната държавата членка да не е отправила до нея искане в този смисъл. Освен това, дори да се приеме, че Италианската република е допуснала нарушения, като е представила на Комисията погрешна информация и като не я е уведомила за поверителния характер на информацията относно изпълнението на договорните отношения между Idromacchine и De Poli, тези нарушения не могат да оборят констатацията, че Комисията във всички случаи

е могла да реши по собствена инициатива да не разкрива информация, която е обхваната от професионалната тайна.

56 Поради това разкриването в спорното решение на факти и оценки, които представят поименно Idromacchine като дружество, което не е могло да достави на De Poli продукти, отговарящи на действащите стандарти, и да изпълни договорните си задължения, представлява нарушение на задължението за професионална тайна, предвидено в член 287 ЕО. Доколкото това задължение има за цел да защити предоставените на частноправните субекти права и Комисията не разполага с широко право на преценка по въпроса дали в конкретен случай трябва да се отклони от правилото за поверителност, следва да се приеме, че това нарушение на правото на Общността стига, за да се установи достатъчно съществено нарушение по смисъла на съдебната практика, изложена в точка 24 по-горе.

57 В светлината на всички гореизложени съображения трябва да се приеме, че като е нарушила задължението си за професионална тайна, Комисията е допуснала нарушение, което може да ангажира извъндоговорната отговорност на Общността по смисъла на член 288, втора алинея ЕО.

58 При тези условия е безпредметно да се разглежда последното твърдение на ищците, че Комисията е нарушила и принципа на пропорционалност, като е разкрила в спорното решение факти и оценки, представящи поименно Idromacchine като дружество, което не е могло да достави на De Poli продукти, отговарящи на действащите стандарти, и да изпълни договорните си задължения. Всъщност, дори да се приеме, че е налице нарушение на принципа на пропорционалност, това във всички случаи няма да позволи на ищците да получат в конкретния случай за твърдените от тях вреди обезщетение, по-всеобхватно по естеството си или пък в по-голям размер от това, което биха могли да получат поради нарушението от страна на Комисията на задължението ѝ да пази професионалната тайна. Ето защо Общият съд не следва да се произнася по това твърдение.

По наличието на вреда

59 Ищците по същество твърдят, че Idromacchine е претърпяло неимуществени вреди, свързани със засягане на доброто му име и на реномето му, доколкото в спорното решение то е посочено поименно като дружество, което не е могло да достави на De Poli продукти, отговарящи на действащите стандарти, и да изпълни договорните си задължения.

60 В това отношение трябва да се приеме, че както произтича от текста на спорното решение, възпроизведен в точки 8—12 по-горе, Комисията е представила поименно Idromacchine като дружество, което по-специално не е било в състояние да произведе резервоари, отговарящи на сертификационните стандарти (вж. точка 10, подточка iii), точка 28, трета алинея и точка 29, трета алинея от спорното решение) и не е могло да достави въпросните резервоари в съответствие с договорните си задължения (вж. точка 31 от спорното решение), така че De Poli трябвало да се обърне към друго предприятие, за да получи удовлетворение. Следователно такова неблагоприятно представяне на Idromacchine като предприятие, което не може да предостави услуги, съответстващи на действащите стандарти, и така да изпълни договорните си задължения, може да засегне отрицателно доброто му име и реномето му, които сами по себе си имат търговска стойност, което Комисията впрочем не оспорва в писмените си изявления.

61 Освен това е важно да се уточни, че самото публикуване в Официален вестник на наименованието на Idromacchine в спорното решение е достатъчно, за да се установи, че последното е претърпяло действителна и сигурна вреда, по същия начин, както Общият съд е постановил в точка 150 от Решение по дело M/Омбудсман, точка 39 по-горе, че поради самото публикуване на уебсайта на Омбудсмана на неговото решение, в което ищецът по това дело се свързва поименно със случай на лошо администриране, последният е претърпял действителна и сигурна вреда.

62 Освен това, дори да се приеме твърдението, направено от Комисията по време на съдебното заседание, че не е допуснала никаква грешка в преценката, като е установила в спорното решение, че Idromacchine е нарушило договорните си задължения към De Poli, все пак факти и оценки, които представят поименно Idromacchine като дружество, което не е могло да достави на De Poli продукти, отговарящи на действащите стандарти, и да изпълни договорните си задължения, вредят на доброто име и на реномето на последното. Нещо повече, тази вреда се отнася само до Idromacchine и е отделна от вредата, която би произтекла от евентуални грешки в преценката, допуснати от Комисията или от Италианската република, при приемането че то е отговорно за забавата по доставката на въпросните резервоари.

63 Ето защо трябва да се приеме, че са били засегнати доброто име и реномето на Idromacchine.

По съществуването на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда

64 Ищците по същество поддържат, че съществува пряка причинно-следствена връзка между, от една страна, нарушенията на задължението за професионална тайна и на принципа на пропорционалност, и от друга страна, засягането на доброто име и реномето на Idromacchine.

65 В това отношение трябва да се приеме, че доброто име и реномето на Idromacchine нямаше да бъдат засегнати, ако Комисията не бе разкрила в спорното решение факти и оценки, представящи го поименно като дружество, което не е могло да достави на De Poli продукти, отговарящи на действащите стандарти, и да изпълни договорните си задължения. Доводите на Комисията, че не съществува

достатъчно пряка причинно-следствена връзка между твърдените ѝ нарушения и вредите, претендирани от ищците, не могат да бъдат приети.

66 На първо място, доколкото Комисията твърди, че отговорни за претърпените от ищците вреди са или De Poli, което поддържа в рамките на производството по държавни помощи, че забавата при строежа на корабите се дължи именно на поведението на Idromacchine, или Италианската република, която е представила на Комисията погрешна информация, тези доводи трябва да се отхвърлят като неоснователни.

67 Всъщност, дори да се приеме, че De Poli е представило на Италианската република погрешна информация по отношение на Idromacchine, която, от една страна, неправилно препратила тази информация на Комисията, и от друга страна, пропуснала да уведоми последната, че посочената информация трябва да бъде защитена от професионалната тайна, това не променя обстоятелството, че пряката причина за вредите, понесени от Idromacchine в това отношение, е не представената от De Poli или от Италианската република погрешна информация, а фактът, че Комисията е разкрила в спорното решение факти и оценки, които представят Idromacchine поименно като дружество, което не е могло да достави на De Poli продукти, отговарящи на действащите стандарти, и да изпълни договорните си задължения, въпреки че това не се е налагало с оглед на целите на спорното решение.

68 Второ, обратно на твърденията, които Комисията изтъква по време на съдебното заседание, след като ищците посочват в отговор на устните въпроси на Общия съд, че през декември 2009 г. съдът във Венеция произнесъл решение, в което постановил, че De Poli не е допуснало нарушения в рамките на изпълнението на договорните си задължения към Idromacchine, това съдебно решение във всички случаи не се отразява на констатацията, че доброто име и реномето на Idromacchine не биха били засегнати по никакъв начин, ако Комисията не бе разкрила наименованието му в спорното решение.

69 С оглед на всички съображения, изложени в точки 31—68 по-горе, трябва да се заключи, че трите условия за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Общността по смисъла на член 288, втора алинея ЕО са изпълнени и следователно трябва да се определи размерът на обезщетението, което следва да се изплати на Idromacchine за претърпените от него неимуществени вреди.

По обезщетяването на неимуществените вреди, претърпени от Idromacchine

70 За обезщетяване на вредите, претърпени от Idromacchine поради засягането на доброто му име и на реномето му, ищците по същество искат обезщетение, определено ex aequo et bono, заедно с компенсаторни лихви за периода от публикуването на спорното решение до произнасянето на съдебното решение и мораторни лихви за периода от произнасянето на съдебното решение до окончателното изплащане на дължимите обезщетения, и на последно място, мерки за възстановяване на доброто име и на реномето на Idromacchine.

71 На първо място, що се отнася до искането на ищците Комисията да им изплати обезщетение, определено ex aequo et bono, следва да се отбележи, че в отговор на устните въпроси на Общия съд по време на съдебното заседание, те уточняват, че тъй като неимуществените вреди не са количествено измерими, те само ориентировъчно предлагат на Общият съд да им предостави на това основание обезщетение, равняващо се на 30—50 % от сумата, която претендират като обезщетение за имуществените си вреди, а именно сума в размер приблизително между 1 637 892 и 2 729 820 EUR.

72 Първо, като фактори, които според ищците увеличават понесените от тях вреди, тъй като Комисията „продължавала с негативната публичност по отношение

на Idromacchine“, те изтъкват препратки към спорното решение, съдържащи се най-напред в Решение 2006/948/ЕО на Комисията от 4 юли 2006 година относно държавна помощ, която Италия възнамерява да осъществи в полза на Cantieri Navali Termoli SpA (ОВ L 383, стр. 53), след това в Решение 2008/C 208/07 от 16 април 2008 г. „Държавна помощ — Италия Държавна помощ C 15/08 (ex N 318/07, N 319/07, N 544/07 и N 70/08) — Удължаване на тригодишен срок за доставка на 4 химически танкера, произведени от Cantiere Navale de Poli“ (ОВ C 208, стр. 14) и накрая, в Решение на Общия съд от 12 ноември 2008 г. по дело Cantieri Navali Termoli/Комисия (T-70/07, непубликувано в Сборника) (ОВ C 6, стр. 25).

73 Макар посочените в точка 72 по-горе и публикувани в Официален вестник две решения на Комисията и решение на Общия съд наистина да съдържат препратки към спорното решение, трябва обаче да се констатира, че в тях не са посочени отново факти и оценки, представящи поименно Idromacchine като предприятие, което не е могло да достави на De Poli продукти, отговарящи на действащите стандарти, и да изпълни договорните си задължения. При тези условия посочените две решения на Комисията и решението на Общия съд не могат да доведат до увеличаване на неимуществените вреди за Idromacchine.

74 Второ, трябва да се отбележи, от една страна, че ищците не представят никакви обяснения за претендираното от тях обезщетение в размер, съответстващ на 30—50 % от сумата от 5 459 641,28 EUR, която искат като обезщетение за понесените от тях имуществени вреди. Макар разкриването от публичен орган като Комисията на информация, която представя Idromacchine по неблагоприятен начин, да е могло да причини действителна вреда на доброто име и реномето на това дружество, ищците все пак не изтъкват нито един довод или доказателство, установящ(о) причините, поради които тези суми представляват справедливо обезщетение за засегнатото добро име и реномето на Idromacchine. В това отношение може да се установи по-конкретно, от една страна, че не се твърди каквато и да било връзка между тези суми и стойността на инвестициите, направени от Idromacchine за създаването на добро име и реноме. От друга страна, ищците не посочват нито един довод или доказателство, че тези суми, които

са 12—20 пъти по-големи от сумата от 133 500 EUR, съответстваща на средната годишна печалба, която Idromacchine твърди освен това, че е реализирало през годините преди публикуването на спорното решение, представляват справедливо обезщетение за понесената от Idromacchine вреда.

75 Трето, трябва да се приеме, че във всички случаи ищците са могли да ограничат в голяма степен претърпените от Idromacchine неимуществени вреди. Всъщност, доколкото те твърдят, че още на 5 октомври 2004 г. италианската класификационна организация издала на Idromacchine удостоверение за съответствие на разглежданите резервоари, което можело да докаже, че са отговаряли на действащите стандарти, следва изводът, че Idromacchine е могло да се позове на посоченото удостоверение по-специално пред своите настоящи и бъдещи клиенти, за да оспори още преди публикуването на спорното решение истинността на съдържащите се в последното отрицателни оценки, които се отнасят до него, и така да ограничи произтичащото от това засягане на доброто име и реномето му. По същото съображение следва да се отхвърлят като неоснователни и доводите, които ищците изтъкват в отговор на въпросите на Общия съд по време на съдебното заседание, че засягането на доброто име и на реномето на Idromacchine било още по-значимо, поради това че след публикуването му спорното решение било първата информация относно това дружество, която показвали търсачките в интернет, и че посоченото решение било достъпно както на уебсайта на генералната дирекция на Комисията, отговаряща за конкуренцията, така и в Официален вестник, който представлявал широко разпространено четиво.

76 С оглед на всички изложени в точки 71—75 по-горе съображения и при липса на по-точна информация от страна на ищците относно обхвата на понесеното от Idromacchine засягане на доброто му име и реноме, Общият съд счита, че сумата от 20 000 EUR представлява справедливо обезщетение.

77 На второ място, по отношение на искането на ищците за присъждане, от една страна, на компенсаторни лихви за периода от публикуването на спорното решение до произнасянето на съдебното решение, и от друга страна, на мораторни

лихви за периода от произнасянето на съдебното решение до окончателното изплащане на дължимите обезщетения, следва да се напомни, първо, че когато са изпълнени условията за извъндоговорна отговорност на Общността, не могат да се пренебрегнат неблагоприятните последици, дължащи се на промеждутъка от времето между датата на настъпване на вредоносното събитие и датата на изплащане на обезщетението, доколкото следва да се отчете обезценяването на парите (Решение на Общия съд от 13 юли 2005 г. по дело Camar/Съвет и Комисия, T-260/97, Recueil, стр. II-2741, точка 138; в този смисъл вж. също Решение на Съда от 3 февруари 1994 г. по дело Grifoni//EOAE, C-308/87, Recueil, стр. I-341, точка 40). Следва да се приеме, че това обезценяване на парите намира отражение в годишния процент на инфлацията, установен за съответния период от Евростат (статистическата служба на Европейския съюз) в държавата членка, където са установени тези дружества (вж. в този смисъл Решение на Съда от 27 януари 2000 г. по дело Mulder и др./Съвет и Комисия, C-104/89 и C-37/90, Recueil, стр. I-203, точки 220 и 221, Решение на Общия съд по дело Camar/Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 139 и Решение на Общия съд от 26 ноември 2008 г. по дело Agraz и др./Комисия, T-285/03, непубликувано в Сборника, точка 50). В това отношение в настоящия случай трябва да се приеме, че вредоносното събитие е настъпило в деня на публикуването на спорното решение в Официален вестник, а именно на 18 февруари 2005 г.

78 При тези условия трябва да се приеме, че Комисията следва да изплати компенсаторни лихви, считано от публикуването на спорното решение на 18 февруари 2005 г. до произнасянето на настоящото решение, по процент, определен от Европейската централна банка (ЕЦБ) за основните операции по рефинансиране, приложим през съответния период, увеличен с два пункта.

79 Второ, съгласно практиката на Съда към дължимото обезщетение могат да се начисляват мораторни лихви считано от датата на произнасяне на съдебното решение, с което се установява задължение за обезщетяване на вредите (вж. в този смисъл Решение по дело Dumortier и др./Съвет, точка 26 по-горе, точка 25, Решение по дело Mulder и др./Съвет и Комисия, точка 77 по-горе, точка 35 и Решение по дело Agraz и др./Комисия, точка 77 по-горе, точка 55). Съгласно съдебната практика лихвеният процент, който следва да се приложи, се изчислява въз основа на процента, определен от ЕЦБ за основните операции по рефинансиране, който се прилага за съответния период, увеличен с два пункта (Решение

по дело Camar/Съвет и Комисия, точка 77 по-горе, точка 146 и Решение по дело Agraz и др./Комисия, точка 77 по-горе, точка 55).

80 При тези условия следва да се приеме, че Комисията трябва да изплати мораторни лихви, считано от датата на произнасяне на настоящото решение до пълното изплащане на посоченото обезщетение, по определения от ЕЦБ процент за основните операции по рефинансиране, който се прилага за съответния период, увеличен с два пункта.

81 На трето място, що се отнася до исканията на ищците за възстановяване на доброто име на Idromacchine, следва да се напомни, че съгласно съдебната практика от член 288, втора алинея ЕО и от член 235 ЕО, които не изключват обезщетение в натура, произтича, че съдилищата на Европейския съюз са компетентни да налагат на Общността всякаква форма на обезщетение, която съответства на общите за държавите членки основни принципи на правото в областта на извъндоговорната отговорност, включително, ако то съответства на тези принципи, обезщетение в натура, евентуално под формата на разпореждане за извършване на действие или за бездействие (Решение по дело Galileo International Technology и др./Комисия, точка 26 по-горе, точка 63).

82 В настоящия случай трябва да се отхвърлят като неоснователни исканията на ищците Общият съд да възстанови доброто име на Idromacchine, било като публикува в Официален вестник опровержение на твърдените погрешни упоменавания, които се съдържали в спорното решение, било като изпрати писмо до операторите в сектора на корабостроенето, опровергаващо твърдяната погрешна информация, която се съдържали в спорното решение. Наистина по същество ищците нееднократно твърдят в писмените си изявления, че Idromacchine не е допуснало никакво нарушение в рамките на изпълнението на договорните си задължения към De Poli. Следва да се напомни обаче, че установеното в точка 56 по-горе по искане на ищците нарушение от страна на Комисията се изразява в разкриването на наименованието на Idromacchine, а не в допусната грешка при преценката на фактите, поради това че в спорното решение е приела по същество, че Idromacchine е отговорно за лошото изпълнение на договорните си задължения, които го обвързват с De Poli. Доколкото при липса на искане на ищците в този смисъл установяването на такава грешка в преценката, допусната от Комисията, не е част от предмета на настоящия иск, не следва нито да

се преценява дали Комисията е допуснала такава грешка, нито a fortiori да се разпорежда на последната да вземе мерки, които могат да възстановят доброто име и реномето на Idromacchine.

83 Ето защо искането за възстановяване на доброто име и на реномето на Idromacchine, предявено от ищците, трябва да се отхвърли като неоснователно.

84 Следователно като заключение по искането на ищците за обезщетение на неимуществените вреди на Idromacchine трябва, първо, да се приеме, че условията за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Общността са изпълнени, второ, да се изплати на Idromacchine сумата от 20 000 EUR като обезщетение за неимуществените му вреди, трето, да се осъди Комисията да плати компенсаторни лихви, считано от публикуването на спорното решение в Официален вестник на 18 февруари 2005 г. до произнасянето на настоящото решение, по процента, определен от ЕЦБ за основните операции по рефинансиране, който се прилага за съответния период, увеличен с два пункта, и четвърто, да се осъди Комисията да плати мораторни лихви върху тази сума, считано от датата на произнасяне на настоящото решение, до пълното изплащане на посоченото обезщетение, по процента, определен от ЕЦБ за основните операции по рефинансиране, който се прилага за съответния период, увеличен с два пункта.

По неимуществените вреди, претърпени от господата Capuzzo

85 Видно от писмените изявления на ищците, по същество те твърдят, че господата Capuzzo са претърпели два вида неимуществени вреди. От една страна, ищците поддържат, че засягането на доброто име и на реномето на Idromacchine е засегнало господата Capuzzo „като последица“, в качеството им на собственици

на целия дружествен капитал на Idromacchine и на управители на това дружество. От друга страна, ищците считат, че са изпитали „безпокойство, което по отношение на [господата Capuzzo] произтичало от абсолютната необходимост да се обезщети вредата, причинена от Комисията чрез публикуването на информация, която те са квалифицирали и продължават да квалифицират като подвеждаща“, както и „състояние на несигурност“ и на „неудовлетвореност“, в резултат от неуспешните опити, които предприели след публикуването на спорното решение, да получат обезщетение за понесените от Idromacchine вреди.

86 Доколкото в точка 57 по-горе вече бе констатирано, че Комисията е допуснала нарушение в резултат на неизпълнение на задължението си да пази професионалната тайна, трябва да се провери дали в настоящия случай ищците са доказали, че господата Capuzzo са претърпели действителни и сигурни неимуществени вреди и че съществува причинно-следствена връзка между това неправомерно поведение и претендираните техни неимуществени вреди. Всъщност съгласно посочената в точка 27 по-горе съдебна практика, ако не е изпълнено едното или другото от тези условия, не може да се ангажира отговорността на Общността.

87 На първо място, що се отнася до засягането на доброто име и на реномето, от което господата Capuzzo пострадали „като последица“ от засягането на доброто име и на реномето на Idromacchine, следва да се констатира, подобно на Комисията, че имената им не се съдържат никъде в спорното решение и че не им е вменена лична отговорност за каквото и да било нарушение.

88 На следващо място, трябва да се отбележи, че сам по себе си фактът, че господата Capuzzo притежават изцяло дружествения капитал на Idromacchine и че са основните управители на това дружество, не може да промени констатацията, че в спорното решение Комисията поставя под въпрос само действията на Idromacchine, а не поведението на неговите акционери или управители. В това отношение може да се подчертае, че както личи от текста на спорното решение, възпроизведен в точки 8—12 по-горе, в последното е поставена под въпрос

самата способност на дружеството да изпълни договорните си задължения и да достави продукти, които отговарят на действащите стандарти, а не качествата на господата Capuzzo като управители или като акционери.

89 На последно място, доколкото ищците се позовават на Решение на Общия съд от 9 юли 1999 г. по дело New Europe Consulting и Brown/Комисия (T-231/97, Recueil, стр. II-2403, точки 54 и 55), следва да се отбележи, че фактите по това дело се различават от тези по настоящото дело и не могат да доведат до еднакво заключение. Всъщност, макар от точки 54 и 55 от същото решение да произтича, че по това дело Общият съд е приел, че засягането на реномето на въпросното предприятие се е отразило и на реномето на неговия управител, който притежавал 99 % от него, това се дължи на обстоятелствата в конкретния случай — че от една страна, посоченият управител първоначално упражнявал сам дейността на това предприятие под формата на „индивидуално предприятие“, и от друга страна, самият той е бил поставен в положение на несигурност от страна на самата Комисия, която го принудила да положи излишни усилия, за да промени положение, създадено от самата нея. В настоящия случай обаче ищците не представят никакви доказателства за наличие на някое от тези обстоятелства.

90 Ето защо следва да се приеме, че ищците не са доказали действително засягане на доброто име и на реномето на господата Capuzzo като акционери и управители на Idromacchine.

91 На второ място, по отношение на неимуществените вреди, които господата Capuzzo понесли вследствие на „безпокойството“ си, поради необходимостта да се възстанови доброто име на Idromacchine, и на положението си на „несигурност“ и „неудовлетвореност“ в резултат на неуспешните опити, които предприели след публикуването на спорното решение, за да получат обезщетение за претърпените от Idromacchine вреди, трябва да се приеме, от една страна, че ищците се ограничават до твърдението, че са претърпели вреди от психологическо естество, без обаче да представят доказателства за това.

92 От друга страна и във всички случаи, от доказателствата, представени от ищците пред Общия съд, не личи в настоящия случай административните действия, предприети лично от господата Capuzzo в качеството им на управители на Idromacchine, да се изразяват в нещо повече от изпращането на две подписани писма до италианското министерство на външните работи и до Комисията. Не може обаче да се приеме, че сами по себе си тези две искания могат да предизвикат неудобства, надхвърлящи обичайните последици от търговската дейност за управители като господата Capuzzo, които могат да представляват неимуществени вреди.

93 Следователно ищците не са доказали, че господата Capuzzo са понесли „безпокойство", „несигурност" и „неудовлетвореност", представляващи действителна и сигурна вреда.

94 С оглед на всички изложени в точки 84—93 по-горе съображения трябва да се отхвърли искането на ищците за обезщетение на неимуществените вреди, които претърпели господата Capuzzo. При тези условия трябва да се отхвърлят като неоснователни изтъкнатите в рамките на второто и на третото искане претенции на ищците да им се изплатят компенсаторни и мораторни лихви в това отношение или да се разпореди на Комисията да „възстанови" доброто им име и реноме.

2. *По искането за обезщетяване на имуществените вреди*

95 Ищците поддържат, че са претърпели четири вида имуществени вреди.

96 На първо място, ищците искат да бъдат обезщетени за вредите, които претърпели поради необходимостта Idromacchine да представи както на Италианската република, така и на Комисията официални искания за достъп до документите,

които последните си разменили в рамките на производството по държавни помощи, приключило с приемането на спорното решение. В това отношение те искат обезщетения, от една страна, в размер на 3 569,28 EUR, съответстващ на разходите за адвокат и на пътните разходи на една служителка на Idromacchine във връзка с достъпа до документите, държани от италианските органи, и от друга страна, в размер на 9 072 EUR, съответстващ на разходите за техническа и счетоводна експертиза на претърпените от Idromacchine вреди, възложена от тях на одиторско дружество за целите на настоящото производство (наричана по-нататък „експертното становище“).

97 В това отношение трябва да се напомни, че съгласно член 91, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд за подлежащи на възстановяване съдебни разноски се считат необходимите разходи, направени от страните за целите на производството.

98 Ето защо, първо, по отношение на разходите, свързани с експертното становище, възложено от ищците в рамките на настоящото производство пред Общия съд с цел определяне на размера на вредите, които твърдят, че са понесли, трябва да се приеме, че съгласно постоянната съдебна практика такива разходи, направени от страните в съдебно производство, не могат да се считат за вреди, различни от тежестта на съдебните разноски в производството (вж. в този смисъл Решение на Съда от 10 юни 1999 г. по дело Комисия/Montorio, C-334/97, Recueil, стр. I-3387, точка 54 и Определение на Общия съд от 14 септември 2005 г. по дело Ehcon/Комисия, T-140/04, Recueil, стр. II-3287, точка 79).

99 Поради това трябва да се приеме, че ищците нямат основание да претендират обезщетение въз основа на член 288, параграф 2 ЕО за разходите във връзка с експертното становище, което са възложили за целите на настоящото производство.

100 Второ, що се отнася до разходите за адвокат и до пътните разходи на служителка на Idromacchine във връзка с достъпа до документите, които Италианската република и Комисията си разменили в рамките на фазата, предхождаща настоящото производство, трябва да се припомни, че Общият съд е постановил, че дори ако като цяло в досъдебната фаза на производството е положен съществен правен труд, терминът „производство“ в член 91 от Процедурния правилник означава само производството пред Общия съд, изключвайки предхождащата го фаза. Това следва по-конкретно от член 90 от същия правилник, в който се упоменава „производството пред Общия съд“ (вж. в този смисъл Определение на Общия съд от 24 януари 2002 г. по дело Groupe Origny/Комисия, T-38/95 DEP, Recueil, стр. II-217, точка 29 и цитираната съдебна практика). Следователно да се признае на такива разходи качеството на вреди, подлежащи на обезщетение в рамките на иск за обезщетение, би противоречало на невъзстановимия характер на разходите, направени в предхождащата съдебното производство фаза (Определение по дело Ehcon/Комисия, точка 98 по-горе, точка 79).

101 Ето защо трябва да се приеме и че ищците нямат основание да претендират обезщетение въз основа на член 288, параграф 2 ЕО за разходите за адвокат и пътните разходи на служителка на Idromacchine, които са направили във връзка с фазата, предхождаща производството пред Общия съд.

102 Предвид изложените в точки 95—101 по-горе съображения трябва да се отхвърлят исканията на ищците за обезщетения за разходите, които са направили, от една страна, преди настоящото производство, и от друга страна, за целите на последното.

103 На второ място, тъй като Общият съд вече установи в точка 57 по-горе, че Комисията е допуснала грешка, която може да ангажира извъндоговорната ѝ отговорност, трябва да се провери дали ищците са доказали наличието на всяка една от твърдените от тях три други имуществени вреди и съществуването на

причинно-следствена връзка между всяка една от посочените вреди и това нарушение. Всъщност съгласно посочената в точка 27 по-горе съдебна практика, ако не е изпълнено някое от тези условия, не може да се ангажира извъндоговорната отговорност на Общността.

104 Първо, ищците претендират обезщетение в размер на 3 900 000 EUR, съответстващо на производствената стойност на разглежданите резервоари. Според ищците Idromacchine не успяло да препродаде посочените резервоари поради съдържащите се в спорното решение твърдения за техни дефекти, както посочвало по същество едно писмо от брокер от 30 март 2007 г., което са приложили към исковата молба (наричано по-нататък „писмото от брокера“).

105 В това отношение, от една страна, трябва да се приеме, че в писмените си изявления ищците поддържат, че тъй като разглежданите резервоари останали непродадени след публикуването на спорното решение, „Idromacchine стигнало чак до това в сътрудничество с други дружества от сектора и няколко собственици на кораби да започне ad hoc строеж на кораб (чиито физически и механични характеристики били сравними с тези на кораба [на De Poli], на който трябвало да се инсталират поръчаните резервоари) без успех“. Поради това и без да е необходимо Общият съд да се произнася по достоверността на писмото от брокера като доказателство, която Комисията оспорва, следва да се отбележи, че по признанията на самите ищци разглежданите резервоари не са били препродадени, поради факта че са били построени така, че да отговарят на конкретните специфики на корабите, на които De Poli е трябвало да ги инсталира, а не поради неправомерното поведение на Комисията при публикуването на спорното решение.

106 От друга страна и във всички случаи, трябва да се отбележи, че имуществената вреда на Idromacchine в това отношение е резултат не от неправомерното поведение на Комисията, а от обстоятелството, че De Poli не е платило цената за посочените резервоари. Ето защо Idromacchine би могло да евентуално да се позове на правото си на обезщетение за тези имуществени вреди в рамките на иск на основание договорна отговорност пред националните юрисдикции, а не в рамките на настоящото производство.

107 От това следва, че ищците не са доказали съществуването на причинно-следствена връзка между неправомерното поведение на Комисията и имуществените вреди, които Idromacchine претърпяло, поради факта че е трябвало да понесе производствената стойност на разглежданите резервоари, които са останали непродадени. Следователно обезщетението, претендирано от ищците в това отношение, трябва да се отхвърли.

108 Второ, ищците претендират обезщетение в размер на 1 013 000 EUR, съответстващ на твърдяната „непродуктивност на имуществото и на оборудването на Idromacchine, предназначено само за сектора на производството на котли и контейнери в периода 2005—2008 г.“. Те твърдят, че „считано от 2005 г., Idromacchine е принудено да поема редица разходи, неподлежащи на съкращаване, за да поддържат жизнеспособността на сектор, станал непродуктивен именно поради публикуваната информация“ в спорното решение. В това отношение ищците възпроизвеждат в писмените си изявления таблица, изготвена от служител на Idromacchine, съгласно която за производството на резервоарите, придобити от Idromacchine между 1995 г. и 2002 г. били използвани четиринадесет вида различно оборудване, чиято обща стойност възлизала понастоящем на 1 013 000 EUR.

109 Следва да се отбележи, че макар по преценка на ищците поисканата от тях сума да отразява стойността през 2008 г. на оборудването, използвано при производството на разглежданите резервоари, тази сума няма никаква връзка със самия предмет на тяхното искане за обезщетение, поради факта че посоченото оборудване не било използвано през трите години след приемането на спорното решение. При тези условия следва да се приеме, че вредата, за която се претендира обезщетение в размер на 1 013 000 EUR, не е действителна и сигурна.

110 Освен това във всички случаи трябва да се приеме, че ищците не доказват съществуването на причинно-следствена връзка в настоящия случай между неправомерното поведение на Комисията и обстоятелството, че Idromacchine не е могло да използва това оборудване през трите години след приемането на спорното решение.

111 Всъщност най-напред доводите на ищците, че от една страна, в сектора на производството на котли и контейнери е наблюдаван растеж в периода 2005—2008 г., и от друга страна, срещу Idromacchine никога не били подавани жалби от други клиенти освен De Poli, по никакъв начин не предполагат, че оборотът на Idromacchine, а оттам и възможността му да амортизира това оборудване, е нямало да бъдат намалени през този период, ако не бе публикувано спорното решение. Всъщност от факта, че на определен пазар се наблюдава растеж, не може да се направи извод, че оборотът на определено предприятие на този пазар непременно ще се увеличи.

112 На следващо място, представеното от ищците писмо от брокер, съгласно което клиентите, с които са установени контакти за продажбата на разглежданите резервоари, „постоянно изтъквали непреодолими условия [предвид] предполагаемите дефекти на въпросните резервоари, упоменати от Комисията в [Официален вестник] от 18 февруари 2005 г.“, не позволява да се установи наличието на достатъчно пряка причинно-следствена връзка между публикуването на спорното решение и обстоятелството, че оборотът на Idromacchine е намалял значително през периода 2005—2008 г., така че то не е било в състояние да използва своето оборудване през трите години след приемането на спорното решение поради нарушения от страна на Комисията. Всъщност в това отношение трябва да се подчертае, че ищците не представят никакви доказателства, че поради публикуването на спорното решение настоящите и бъдещите клиенти на Idromacchine са се отказали да поръчват при него резервоари, различни от посочените в спорното решение, или например че вследствие на публикуването на спорното решение Idromacchine е отстранено от списъка на продавачите, в който е фигурирало и за който в писмените си изявления ищците посочват, че само „включването в тези списъци позволявало да се получат поръчки“.

113 На последно място, ищците не предоставят никаква обосновка, която да позволи да се установят причините, поради които публикуването на спорното решение е довело до намаляване на оборота на Idromacchine, въпреки че съгласно собствените му писмени изявления то е можело да изтъкне пред настоящите си и бъдещи клиенти обстоятелството, че в крайна сметка съответствието на

разглежданите резервоари с действащите стандарти е било окончателно признато от италианската класификационна организация на 5 октомври 2004 г., още преди публикуването на спорното решение.

114 Следователно от изложените в точки 108—113 по-горе съображения произтича, че ищците не са доказали нито наличието на действителна и сигурна вреда, нито на причинно-следствена връзка между неправомерното поведение на Комисията и техните твърдени имуществени вреди, които да съответстват на твърдяната „непродуктивност на имуществото и на оборудването на Idromacchine, предназначено само за сектора на производството на котли и контейнери в периода 2005—2008 г.“

115 Трето, ищците претендират обезщетение в размер на 534 000 EUR на основание на твърдените пропуснати ползи, претърпени от Idromacchine поради намаляването на поръчките за резервоари и съответстващи на общия размер на печалбата, която това дружество би реализирало през периода 2005—2008 г., ако не бе публикувано спорното решение. В това отношение е достатъчно да се посочи, че както бе изложено в точка 111 по-горе, ищците не представят никакви доказателства за съществуването на причинно-следствена връзка между неправомерното поведение на Комисията и намаляването на оборота на Idromacchine, а оттам и на неговата печалба.

116 Ето защо трябва да се отхвърли като неоснователно искането на ищците за обезщетение, доколкото то се отнася до всички имуществени вреди, които твърдят, че са понесли, и чийто общ размер ищците оценяват на 5 459 641,28 EUR. От гореизложените съображения следва, че претенциите на ищците в рамките на първото искане, което цели да им се присъдят компенсаторни и мораторни лихви върху посочената сума, трябва да се отхвърлят като неоснователни.

117 Ето защо предвид всички гореизложени съображения следва да се приеме, че настоящият иск трябва да се уважи в частта, в която ищците претендират за обезщетяване на претърпените от Idromacchine неимуществени вреди, и да се отхвърли в останалата му част.

По съдебните разноски

118 Съгласно член 87, параграф 3 от Процедурния правилник Общият съд може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания.

119 Тъй като искът е частично уважен, с оглед на обстоятелствата по делото е справедливо Комисията да понесе направените от нея съдебни разноски и две трети от разноските на ищците, а последните следователно да понесат една трета от направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) Осъжда Европейската комисия да заплати на Idromacchine Srl обезщетение в размер на 20 000 EUR за претърпените от последното неимуществени вреди.

2) Към обезщетението, което трябва да се изплати на Idromacchine, се начисляват компенсаторни лихви, считано от 18 февруари 2005 г. до произнасянето на настоящото съдебно решение, по процент, определен от Европейската централна банка (ЕЦБ) за основните операции по рефинансиране, увеличен с два пункта.

3) **Към обезщетението, което трябва да се изплати на Idromacchine, се начисляват мораторни лихви, считано от датата на произнасяне на настоящото решение до пълното изплащане на посоченото обезщетение по определения от ЕЦБ процент за основните операции по рефинансиране, увеличен с два пункта.**

4) **Отхвърля иска в останалата му част.**

5) **Комисията понася направените от нея съдебни разноски и две трети от съдебните разноски на Idromacchine, на г-н Alessandro Capuzzo и на г-н Roberto Capuzzo, които понасят една трета от направените от тях съдебни разноски.**

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 8 ноември 2011 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора ..... II - 7841

Производство и искания на страните ..... II - 7846

От правна страна ..... II - 7848

1. По искането за обезщетение за неимуществени вреди ..... II - 7851

По неимуществените вреди, претърпени от Idromacchine ..... II - 7851

По неправомерното поведение, в което се упреква Комисията ..... II - 7851

По наличието на вреда ..... II - 7860

По съществуването на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда ..... II - 7861

По обезщетяването на неимуществените вреди, претърпени от Idromacchine ..... II - 7863

По неимуществените вреди, претърпени от господата Capuzzo ..... II - 7868

2. По искането за обезщетяване на имуществените вреди ..... II - 7871

По съдебните разноски ..... II - 7878